

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Slavomíra Nováka, soudkyně Jany Jurečkové a soudkyně Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Y. K.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štembergem
sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno

proti žalovanému: **Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1**
sídlem Lazarská 4/10, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025, č. j. SPR 292/2023 – 63,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný na základě § 30 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZOÚ“), vyrozuměl žalobce, že žalovaným nejsou zpracovávány osobní údaje žalobce mimo údaje, které vede v souvislosti s jeho žádostmi v agendě správní pod SPR 292/2023.
2. Tato žádost byla vyřízena dopisem ze dne 29. 5. 2024, č. j. SPR 292/2023-23, s tím, že žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2025, č. j. 17 A 65/2024 - 30, zamítnuta. Rozsudek byl však ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2025, č.j. 1 As 46/2025 – 41, který zrušil a i napadené rozhodnutí správního orgánu.
3. Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného v dalším řízení vyřídit žádost stěžovatele tak, aby případně správní soudy mohly ověřit zákonnost jeho postupu. To znamená, že v dokumentaci, kterou může vést odděleně a v režimu utajení, uvede skutečné důvody svého rozhodnutí (§ 28 odst. 4 ZZOÚ), čímž umožní správním soudům přezkoumat, zda oprávněně využil výjimky podle § 28 odst. 3 ZZOÚ, anebo skutečně žádné osobní údaje stěžovatele nezpracovává. Takovýto postup následně umožní soudní přezkum zákonnosti postupu žalovaného.
4. Žalovaný po doplnění spisu v tomto smyslu vydal žalobou napadené rozhodnutí č. j. SPR 292/2023-63 ze dne 1. 8. 2025.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že žalovaný nesplnil povinnost poskytnout pravdivou a úplnou informaci o tom, zda a jak jsou jeho osobní údaje zpracovávány podle § 28 zákona ZZOÚ. Žalobce namítá, že rozhodnutí je neúplné, nedůvodné a v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.
6. Zpracovávání jeho osobních údajů českými orgány žalobce dovozuje od roku 2017, kdy měl být předmětem přeshraničního sledování v souvislosti s belgickými a britskými orgány. O tom svědčí závazná skutková zjištění Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku 1 As 46/2025-41, bod 2, ve kterém konstatoval, že žalobce měl být dříve předmětem zájmu zahraničních policejních složek, a musela proto existovat koordinovaná činnost českých orgánů. Na základě uvedeného žalobce usuzuje, že žalovaným kategorické popření zpracování údajů nemůže být pravdivé. Naopak tato soudní zjištění prokazují pokračující přeshraniční policejní operace zahrnující zpracování osobních údajů žalobce v rámci více jurisdikcí, čímž se vytváří integrovaná odpovědnost státního zastupitelství a policie podle § 28 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Databázový systém CESO poskytuje technickou infrastrukturu pro integraci státního zastupitelství a policie, ale zjištění Nejvyššího státního zastupitelství prokazují provozní složitost nad rámec běžného sdílení databází, což vyžaduje koordinovanou institucionální reakci pro dodržování § 28 odst. 1.
7. Na základě uvedeného považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné v důsledku rozporu s čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680, ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu

trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, čl. 15 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), a § 28 odst. 1 ZZOÚ, a to z důvodu, že žalovaný žalobci pravdivě nesdělil, zda jsou žalobcovy osobní údaje žalovaným zpracovávány a za jakým účelem, resp. uvedené nesdělil v případě aplikace § 28 odst. 3 ZZOÚ, pokud měly být důvodem falešně negativní odpovědi tajné skutečnosti.

8. Vrchní státní zastupitelství v paralelním řízení připustilo (rozhodnutí ze dne 9. června 2025, č.j. 9 SPR 162/2023-55), že „tyto relevantní dokumenty získalo v následném řízení“, čímž potvrdilo, že osobní údaje žalobce existují v systémech státního zastupitelství. 27. Integrace databáze CESO znamená, že veškeré zpracování potvrzené Vrchním státním zastupitelstvím v Praze je přístupné žalovanému prostřednictvím sdílených institucionálních protokolů. Kategorické popření žalovaného proto představuje buď nedostatečné vyhledávání v databázi, nebo nevhodné použití ust. § 28 odst. 3 navzdory potvrzenému zpracování.
9. Žalobce dále namítal, že dne 29. května 2020 podal žalobce na Okresní ředitelství policie Praha II komplexní trestní oznámení týkající se sledování, pronásledování a přeshraničních operací vedených proti němu od 8. července 2017 do 2. srpna 2017 (viz příloha: Trestní oznámení ze dne 29. května 2020). Po policejním zamítnutí dne 1. července 2020 se žalobce domáhal přezkumu ze strany státního zástupce podle § 157 odst. 2 trestního řádu. Dne 17. srpna 2020 okresní státní zástupce Mgr. T. S. vydal odpověď (č.j. 1 ZN 2045/2020-6), která porušila základní standardy státního zastupitelství tím, že se zapojila do lékařských spekulací mimo rámec odborné kompetence: „podstatou celé údajné trestné činnosti je pouze zkreslený způsob, jakým Váš klient vnímá a zpracovává vnější realitu“ a „na základě mých předchozích zkušeností s lidmi trpícími duševními poruchami, jako je paranoidní schizofrenie“ (viz příloha: Odpověď OSZ Prahy 2 ze dne 17. srpna 2020).
10. V návaznosti na podezřelou odpověď Prahy 2 podal žalobce dne 16. prosince 2020 Městskému státnímu zastupitelství v Praze dozorčí návrh podle § 12d odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., v němž napadl kategorické zamítnutí a požadoval řádné prošetření (viz příloha: Dozorčí návrh ze dne 16. prosince 2020). Dne 16. února 2021 městský státní zástupce Mgr. T. D. (č.j. 3 KZN 805/2021-11) výslovně podpořila přístup Prahy 2 a uvedla: „Závěr státního zástupce Státního zastupitelství pro Prahu 2, který v dané věci neshledal žádné podezření z trestného činu, považuji za správný“ a „Postup státního zástupce Státního zastupitelství pro Prahu 2 jsem shledala věcně správným“ (viz příloha: Odpověď MSZ ze dne 16. února 2021).
11. Tato systematická metodologie kategorického zamítnutí však byla později odmítnuta Nejvyšším správním soudem v rozsudku 1 As 45/2025-41: kategorické tvrzení o „neexistenci podezření“, absence individuálního posouzení, zamítnutí bez řádného prošetření a předpokládaná charakterizace namísto právní analýzy. Odmítnutí této kategorické metodologie ze strany Nejvyššího správního soudu poskytuje zpětné potvrzení, že trestní oznámení z roku 2020 byla zamítnuta z právně nedostatečných důvodů, čímž potvrzuje podkladová trestní obvinění a prokazuje systematický odpor státního zastupitelství k odpovědnosti trvající déle než pět let.
12. Na základě výše uvedeného proto žalobce navrhl soudu napadené rozhodnutí zrušit, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s povinností provést skutečné individuální posouzení

jeho žádosti, uložit žalovanému procesní pokutu podle § 64 správního řádu ve výši 50 000 Kč za systematické maření soudní moci prostřednictvím přímého vzdoru závaznému precedentu Nejvyššího správního soudu, institucionální zlý úmysl prokázaný identickým zněním rozhodnutí po výslovném soudním zrušení, historický vzorec odporu doložený zamítnutím trestních oznámení z roku 2020 s použitím odůvodnění, které později Nejvyšší správní soud zamítl, porušení ústavní dělby moci vyžadující maximální odrazující účinek a koordinovanou institucionální strategii k vyhnutí se právní odpovědnosti prostřednictvím systematického nedodržování předpisů trvajícího několik let a soudních řízení, a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

13. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že k žalobcově žádosti provedl lustraci ve svém systému (ISYZ) s tím, že mimo správní spis SPR 292/2023 žalovaný žádné další údaje ve vztahu k žalobci nevede. Na základě tohoto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazů, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
16. Žaloba není důvodná.
17. V žalobě žalobce uplatnil několik žalobních bodů (odst. 31, 38, 40 a 41), které však soud identifikoval jako jeden žalobní bod. Uplatněné námitky v těchto bodech tvoří souvislý a uzavřený řetězec naříkaného jednání, který lze shrnout tak, že žalovaný nerespektuje Nejvyšší správní soud tím, že neprovedl ve vztahu k žalobci individualizované vyrozumění ve smyslu § 28 odst. 3 ZZOÚ, a zejména pak tím, že porušuje § 28 odst. 4 ZZOÚ, když nevede zvláštní dokumentaci, pokud aplikuje postup předpokládaný odst. 3 cit. ustanovení. Žalobce zejména zpochybňuje tvrzení žalovaného, že tento nezpracovává ještě další žalobcovy osobní údaje, v souvislosti s čímž navrhl obrácení důkazního břemene.
18. Dle ust. 28 odst. 1 věta první ZZOÚ, *správní orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě.*
19. Dle jeho odst. 2, *správní orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení*
a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech,

- b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku,*
- c) ochrany utajovaných informací, nebo*
- d) oprávněných zájmů třetí osoby.*

20. Dle jeho odst. 3, *pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle odstavce 2, spravující orgán informuje subjekt údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává.*
21. Dle jeho odst. 4, *spravující orgán vede o důvodech pro postup podle odstavců 2 a 3 dokumentaci, kterou uchovává nejméně 3 roky.*
22. Ust. § 28 odst. 3 ZZOÚ je výsledkem implementace směrnice EP a Rady č. 2016/680, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Citované ustanovení umožňuje povinnému správnímu orgánu uvádět tzv. falešně negativní odpovědi v případě, že by poskytnutím pravdivé odpovědi byla ohrožena bezpečnost České republiky, veřejného pořádku, ohrožení zajišťování trestního stíhání, ochrana utajovaných informací nebo ochrana zájmů třetích osob.
23. Ze správního spisu se podává, ve vyrozumění ze dne 1. 8. 2025, č. j. SPR 292/2023-63, žalovaný žalobci sdělil dle § 30 ZZOÚ, že nezpracovává osobní údaje žalobce, mimo údajů, které obdržel v souvislosti s žalobcovou žádostí o informace o zpracování osobních údajů. Ve smyslu § 28 odst. 1 ZZOÚ mu dále poskytl seznam zpracovaných údajů o jeho osobě.
24. Soud po prostudování správního spisu konstatuje, že nedostatek, který Nejvyšší správní soud žalovanému vytýkal, byl ze strany žalovaného odstraněn a že nyní vede neveřejnou oddělenou část spisové dokumentace, ve které jsou výsledky provedené lustrace v systému ISYZ.
25. Osmý se senát se s touto částí spisu v celém obsazení seznámil a konstatuje, že osvědčuje správnost a zákonnost postupu žalovaného.
26. Pokud se žalobce odvolává na judikaturu Ústavního soudu a ESLP k zásadě rovnosti zbraní - přičemž jím uvedená rozhodnutí ovšem nepojednávají o zásadě rovnosti zbraní v souvislosti s přesouváním důkazního břemen - soud uvádí, že žalobcem uvedený náleze Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. II. ÚS 1866/20, se týkal bezplatného ustanovení advokáta, a rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 19. 2. 2009 ve věci A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05 se pak týkal zásady kontradiktornosti soudního řízení ve vztahu k omezení osobní svobody zajištěných či obviněných osob. Soud žalobci přisvědčil, že v dané věci lze důkazní břemeno obrátit do té míry, že je to žalovaný, kdo je povinen vést ještě oddělenou, byť neveřejnou, část spisu, kterou je schopen následně přezkoumat soud. Jen v takovém případě lze eventuálně zkonstatovat zákonnost či nezákonnost postupu žalovaného. Jak je uvedeno výše, žalovaný takovouto oddělenou dokumentaci vede.
27. Co se týče údajů v CESO, které žalobce prostřednictvím této žádosti rovněž požaduje, soud uvádí, že žalobci již bylo v rozsudku ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 227/2022-43, vysvětleno, že nemůže požadovat po Nejvyšším státním zastupitelství jako správci databáze CESO údaje z CESO, které tam však žalovaný nevložil a není tedy správcem těchto údajů. Jinými slovy nemůže požadovat údaje, jejichž správcem je jiný subjekt.
28. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl:

[19] Rozhodnutí žalovaného ob stojí i z dalších v něm akcentovaných důvodů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že stěžovatel zaměňuje pojmy správce a spravující orgán. Skutečnost, že žalovaný je správcem CESO (§ 12i odst. 3 zákona o státním zastupitelství), a tedy organizačně a technicky zabezpečuje provoz tohoto systému, neznámá, že je zároveň spravujícím orgánem povinným plnit povinnosti plynoucí z § 28 až § 30 zákona o ochraně osobních údajů. Tím by žalovaný byl toliko ve vztahu k osobním údajům ukládaným a spravovaným jím samotným, ty však stěžovatel předmětem žádosti neučinil. Jestliže jsou osobní údaje (a obecně veškeré informace) do CESO „ukládány“ jejich automatickým nahráváním dat z dílčích informačních systémů spravovaných jednotlivými státními zastupitelstvími, která disponují konkrétními podklady, na jejichž základě posuzují umožnění přístupu subjektu k osobním údajům, jsou to ony, kdo ve vztahu k těmto osobním údajům vystupují v postavení spravujícího orgánu. V daném případě se však stěžovateli jednalo o osobní údaje zpracovávané Policií České republiky a kterékoli její organizační složky, které obsahem databáze dle citovaného § 12i odst. 3 zákona o státním zastupitelství nejsou.“

29. Soud proto opakuje, že samotná skutečnost, že žalovaný může do CESO nahlížet, mu nezakládá povinnost informovat subjekt údajů o údajích, které se o něm v této databázi nacházejí, a to právě z důvodu, že není správcem těchto údajů. Není proto možné, aby byly žalobcovy osobní údaje zpracovávány žalovaným v systému ISYZ, aniž by byly zároveň zpracovávány v systému CESO. Žalovaný však jakožto správce údajů v systému ISYZ měl povinnost vést neveřejnou, oddělenou část spisu, ve které budou lustrace pouze ze systému ISYZ, nikoliv ze systému CESO.
30. Obdobné platí i pro Policii ČR. Pokud chtěl žalobce vědět, jaké osobní údaje vede Policejní prezidium České republiky, měl se se žádostí obrátit přímo na něj. Policejní prezidium není v tomto řízení osobou zúčastněnou na řízení, jelikož se jeho práv a povinností nikterak netýká. Skutečnost, že žalobce označil prezidium jako osobu zúčastněnou na řízení, na tomto závěru ničeho nemění.
31. Tento závěr je podporován i Nejvyšším správním soudem, který ve svém rozsudku ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 45/2025 – 41, v bodě 40, na který NSS odkazuje i ve svém rozsudku ze dne 16. 7. 2025, č. j. 1 As 46/2025 – 41, týkajícím se této věci, dovodil, že *právní názor* (týkající se unesení důkazního břemene ze strany žadatele o osobní údaje) *vytvořený v rozsudku třetího senátu ze dne 9. 11. 2023, č. j. 3 As 288/2022 – 37, byl již překonaný pozdějším rozsudkem SDEU ve věci Ligue des droits humains, v jehož světle neobstojí*. Bude proto povinností Policejního prezidia žalobci uvést všechny údaje, týkající se jeho osoby, které Policejní prezidium spravuje, pokud se na něj žalobce obrátí s novou žádostí.
32. Lze proto uzavřít, že žalovaný poskytl žalobci v napadeném vyrozumění úplnou informaci o tom, zda a v jakém rozsahu zpracovává jeho osobní údaje. Stěžejní žalobní námitka je tak nedůvodná.
33. Co se týče tvrzení žalobce, že Nejvyšší správní soud učinil závazná skutková zjištění ve svém rozsudku 1 As 46/2025-41, bod 2, kde konstatoval, že žalobce *měl být dříve předmětem zájmu zahraničních policejních složek, a musela proto existovat koordinovaná činnost českých orgánů*, soud uvádí, že z kontextu rozsudku vyplývá, že se zcela jistě nejedná o skutková zjištění, ale o pouhé tvrzení žalobce, proto je zde použit podmiňující tvar. Pokud by šlo o závěr Nejvyššího správního soudu, byl by použit čas minulý a uvedená věta by zněla následovně: „*Jak vyplynulo dále v řízení, žalobce byl předmětem dřívějšího zájmu ze strany belgické a britské policie, který měl pokračovat i po jeho přestěhování do České republiky prostřednictvím místních*

orgánů.“ Soud k tomu dále uvádí, že i kdyby to Nejvyšší správní soud skutečně konstatoval jako svůj skutkový závěr, na shora uvedeném to ničeho nemění, jelikož žalovaný jako správce údajů odpovídal pouze ohledně údajů, jejichž je správcem.

34. Žalobce dále namítal, že vyrozumění neobsahuje poučení podle § 30 ZZOÚ o tom, že žalobce a) se může obrátit o ověření prostřednictvím Úřadu pro ochranu osobních údajů, b) může podat u tohoto úřadu stížnost a c) má právo na soudní přezkum. Podle § 30 odst. 5 ZZOÚ však platí, že postup podle písm. a) a b) nesvědčí žadateli v případě, že rozhoduje soud či státní zastupitelství. V tomto rozsahu je námitka žalobce lichá. Je však pravdou, že vyrozumění žalovaného neobsahuje poučení o možnosti soudní ochrany. Toto pochybení však ve vztahu k rozhodnutí v řešené věci není vadou, pro kterou by bylo nutné rozhodnutí zrušit. Ostatně žalobce ve lhůtě žalobu proti tomuto rozhodnutí tak jako proti řadě jiných rozhodnutí žalobu podal. Soud nicméně žalovanému připomíná, aby ve svých vyrozuměních subjekty údajů dle ust. § 30 odst. 3 písm. c) ZZOÚ poučoval o možnosti žádat o soudní ochranu.
35. Další žalobní námitky shledal soud nedůvodnými. Co se týče namítaného trestní oznámení ze dne 29. května 2020, to nebylo předmětem žádosti v této věci, jelikož jej vyřizovalo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 2 a nikoliv žalovaný.
36. Pokud pak jde o návrh žalobce, aby soud uložil žalovanému procesní pokutu dle správního řádu, tomu soud vyhovět nemohl, jelikož ve správním soudnictví mu takové pravomoc nepřísluší.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak tomu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2026

Slavomír Novák v.r.
předseda senátu